

NATRAPIĆ SIĘ (1) *vb pf*

part praet act natrąpiwszy się.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Pf od „trapić” ‘dręczyć’ z formantem *na-* + *się* wyrażającym dosyt:

Zwrot: »natrapić się [kogo] do wolej«: nátrapiwłzj fie go [*Bóg człowieka*] do woley/ miał mu tu po tym zełłać zbáwiciela *RejPos* 53.

Synonimy: nadręczyć się, natresktać się.

Formacje współrdzenne cf TRAPIĆ.

DD, JR